

*De overwinning
van Erin*

Christine Linneweer

kluitman

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony
De zoektocht van Pico
Maisa, de dappere arabier
De ontsnapping van Rafal
De droom van Fabio
De redding van Roan
Bowi komt in opstand
Nola. Met hart en ziel
Het vuur van Bajka
De heimwee van Faxi
Vidar wil dansen
De liefde van Luna
Izar, de Spaanse beauty
De overwinning van Erin

*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 283/W092101

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Christine Linneweever

© MMXXI Omslagillustratie: George Schriemer

© Binnenillustraties: Sieger Zuiderma

Omslagontwerp: Agnes Visser

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKING
HOFLEVERANCIER

Brutus

‘Wat is het toch heerlijk om een politiepaard te zijn,’ verzucht de Ierse huntermerrie Erin tegen de Gelderse ruin Marus terwijl ze samen in een rustig tempo door het park stappen. De negenjarige vosmerrie kijkt even aandachtig om zich heen. Ze passeren net een speeltuintje waar kinderen schommelen, in zandbakken taartjes bakken en moeders op bankjes in het zonnetje zitten. Een klein briesje zorgt ervoor dat hun manen zacht wapperen.

‘Heerlijk,’ is Marus het met haar eens.

Marus en Erin hebben net een groep demonstranten begeleid die verderop in het park bij elkaar kwamen. Vanwege die demonstratie waren de paarden van de bereden politie naar het park gekomen. Omdat alles heel rustig verliep en de demonstranten zich inmiddels op de open plek in het park hebben verzameld, vroeg de commandant aan de politieagenten Jeanine en Madelief een rondje door de rest van het park te maken. ‘Rij maar even langs de buitenkant om daar alles te controleren,’ was zijn opdracht. Erin en Marus hadden daar best zin in met dit mooie weer.

Op hun ruggen kletsen de dames wat met elkaar. Het lijkt

heel ontspannen, maar Erin weet dat ze ondertussen goed om zich heen kijken om te controleren of alles veilig is.

Even verderop komen ze een man tegen die zijn hond los naast zich heeft lopen. Jeanine maakt een ophouding en Erin houdt halt. Jeanine buigt zich een beetje voorover naar de man en lacht een keer naar hem. 'Dag, meneer. Wilt u uw hond alstublieft aanlijnen? Dat is in dit park verplicht. Dat kunt u bij alle ingangen lezen op de bordjes,' zegt ze vriendelijk.

De hond snuffelt wat en gaat dan rustig naast zijn baas zitten. Hij kijkt met grote donkere ogen op naar Erin en Marus. Hij lijkt niet bang en datzelfde geldt voor de paarden. Zij zijn gewend aan honden. Omgaan met honden maakte deel uit van de opleiding tot politiepaard die ze een paar jaar geleden hebben afgerond. Ze worden ook nu nog regelmatig getraind met de honden van de hondenbrigade. Een politiepaard mag gewoon niet bang zijn voor een hond.

Helaas blijkt dat de man zich niet direct aangesproken voelt. Hij kijkt Madelief en Jeanine lelijk aan. 'Mijn hond luistert heel goed en het heeft totaal geen zin om hem aan te lijnen. Trouwens, er staat op die bordjes ook dat er geen ruiters in het park mogen komen.'

Erin voelt dat Jeanine diep zucht. 'Wij zijn van de bereden politie en begeleiden een demonstratie die op dit moment in het park gehouden wordt.'

Als ze ziet dat de man adem haalt om nog meer commentaar te leveren, snoert ze hem de mond. 'Ach, mijnheer, lijn uw hond nu gewoon even aan, want anders moet ik u bekeuren

en daar heeft u vast geen zin in.'

Op de wangen van de man verschijnen een paar vuurrode vlekken en Erin hoort dat hij binnensmonds een paar heel lelijke woorden zegt. 'Tsss, politie. Ik laat me door niemand vertellen wat ik wel en niet mag doen,' zegt hij hardop.

Erin weet dat Jeanine niet op die opmerking zal ingaan. Dergelijk commentaar heeft ze al vaker gehoord en ze doet dan altijd net alsof ze er doof voor is.

Gelukkig lijkt de man in te binden. Hij pakt de lijn die om zijn nek hangt en doet de knip aan de halsband van de mooie, zwarte, gladharige hond.

Jeanine is blij met het resultaat. Ze knikt een keer naar hem om hem te bedanken. Ze draait Erin om, om verder te rijden op hun ronde.

Maar dan blijkt dat de man er nog helemaal niet klaar mee is. Als ze een paar meter zijn doorgereden, ziet Erin dat de man zijn hond strak aan zijn halsband vasthoudt. Op een pesterig toontje zegt hij: 'Pak de paardjes! Pak de paardjes.'

Erin vraagt zich af of hij dat hij dat bewust doet om zijn hond boos te maken of om Jeanine en Madelief te pesten. Het lukt hem in elk geval om de hond woedend te krijgen, want de rustige hond van daarnet raakt helemaal door het dolle heen. Tot Erins verrassing blaft, jankt en springt de hond zover als de arm van de man dat toelaat. Dat is niet heel ver, want de eigenaar houdt hem nog altijd stevig vast. Daardoor wordt de hond niet rustiger, maar het heeft juist het tegenovergestelde effect. Hij reageert nog feller.

Erin ziet dat het de man niet goed meer lukt om zijn hond in

bedwang te houden. Hij probeert wel om hem weer rustig te krijgen. 'Klaar nu, Brutus!' schreeuwt hij, maar de hond hoort niks meer. Met een rood hoofd probeert de man nu om Brutus mee te slepen, weg van de paarden, maar ook dat blijkt olie op het vuur.

Uiteindelijk lukt het Brutus om zich los te wringen. Met de lijn achter zich aan stuift hij achter de paarden aan.

Erin voelt direct angst. De hond komt als een roofdier op haar af en Erin reageert daarop als het vluchtdier dat ze is. Hoewel de honden van de hondenbrigade tijdens de opleiding en de trainingen ook blaffen en springen, worden ze nooit agressief tegen de paarden. Maar Erin weet zeker dat dat niet geldt voor Brutus, die nu als een razende furie op hen afkomt.

Vanuit haar ooghoeken ziet Erin dat ook Marus zich niet op zijn gemak voelt. Ze hoopt nog even dat Brutus zal stoppen uit angst voor de paarden, die zo veel groter zijn dan hij, maar dat blijkt een illusie. Brutus stormt blaffend en jankend recht op haar af en als hij nog maar een meter bij haar vandaan is, neemt hij een enorme sprong.

Erin ziet de woedende blik in zijn ogen, het kwijl dat uit zijn geopende bek druipt en de blikkerende tanden terwijl hij op haar af vliegt. Met zijn voorpoten krabt hij langs haar dijen en zet dan zijn kaken met verscheurende kracht vlak naast haar staart in haar bil.

Angst en pijn is alles wat Erin nog voelt. Van pure schrik springt ze met vier benen van de grond, steigert ze, bokt ze en slaat ze hard en hoog naar de hond die maar niet los wil laten.

Jeanine glijdt met een schreeuw van haar rug en komt op de grond terecht. Het lukt haar nog net om Erin aan de teugel vast te grijpen. Dat is maar goed ook, want anders hadden ze haar vast en zeker aan de andere kant van het park op moeten halen.

Als de hond eindelijk loslaat, staat Erin bevend als een rietje en met een verwilderde blik in haar ogen naast haar. Jeanine is net zo geschokt als zij en aait een keer met een bibberende hand over haar hals. 'Ho, rustig maar, Erin! Het is voorbij.'

Madelief kijkt met grote ogen toe. Ze heeft nog nooit eerder gezien dat Erin zich zo liet gaan.

Ook Marus staart verbluft naar haar. Hij begrijpt er niets van.

Het komt bij Erin allemaal niet echt binnen. Ze kijkt wild om zich heen. Waar is de hond? Uiteindelijk ziet ze hem. Hij ligt heel stil op de grond en zijn baas laat zich op zijn knieën naast hem vallen. Hij schudt aan zijn hond, maar die reageert niet meer. Het dier is dood.

Met een klap landt Erin weer op aarde. Zij heeft hem doodgetrapt! Zo'n prachtige, grote hond.

De hartverscheurende kreet van de eigenaar van de hond echoot in haar oren. Ze ziet de afschuw op zijn gezicht en daarna de intense woede. 'Wat hebben jullie gedaan!' schreeuwt hij tegen Jeanine en Madelief. Hij huilt en schreeuwt bij het ontzielde lichaam van zijn hond.

Erin kijkt geschokt naar zijn verdriet.

Ook Jeanine staat er verslagen bij. Hoewel ze altijd de rust zelf is, weet ze nu ook even niet hoe ze moet reageren. Het is Madelief die via de mobilofoon een aantal andere agenten

oproept om te helpen.

Jeanine geeft de teugel van Erin aan Madelief, die ook van haar paard is gestapt. 'Even kijken hoe ernstig Erin gewond is,' zegt ze zachtjes.

Madelief knikt en aait even over Erins neus. Jeanine loopt om Erin heen. Als ze achter de merrie staat, slaat ze geschrokken haar hand voor haar mond. 'Wat een akelige bijtwond! Hij heeft een heel stuk huid en spier losgetrokken. Het bloedt flink.'

Madelief knikt. 'Dat zat erin. Die hond liet maar niet los.'

Als Jeanine de teugel weer van Madelief overneemt, ziet Erin dat er tranen in haar ogen staan. 'Ach, meisje,' zegt ze en ze aait haar een keer zacht over haar neus.

Al snel verschijnen er drie politieagenten, die de eigenaar van Brutus vragen wat er gebeurd is. Erin luistert maar met een half oor mee. Haar ogen zijn nog steeds gericht op het roerloze lichaam van Brutus. In haar hoofd is het een chaos. Ze hoort dat de eigenaar van Brutus zegt dat hij zijn hond helemaal niet heeft opgehitst en dat Erin hem zomaar had aangevallen.

Erin kijkt hem geschokt aan.

Net als de agenten het verhaal ook van Jeanine en Madelief willen horen, verschijnt er een man in een slobberig joggingpak. 'Goedemiddag. Ik jogde net door het park toen de agenten de eigenaar van de hond vroegen om zijn hond aan te lijnen. Ik heb alles gezien en gehoord,' zegt hij.

De agenten zijn heel benieuwd naar zijn verhaal. De jogger

vertelt hun duidelijk wat er net is gebeurd. Als hij is uitgesproken is het voor iedereen duidelijk hoe het is gegaan. Een van de agenten kijkt de eigenaar van Brutus recht aan. 'U mag blij zijn dat er niet nog veel meer mis is gegaan, want dan had u flink in de problemen gezeten.'

Een andere agent komt naar Madelief en Jeanine toe. 'Gaan jullie maar alvast met de paarden naar de vrachtwagen. Wij handelen het verder wel af met de eigenaar van de hond.'

Jeanine is blij dat ze kunnen gaan. Ze stapt niet meer op Erins rug, maar loopt naast haar terug naar de vrachtwagen, die op de parkeerplaats bij de ingang van het park staat. Erin probeert de pijn in haar bil te negeren, maar de wond brandt en steekt, waardoor ze kreupel loopt.

Marus vraagt voorzichtig aan Erin hoe ze zich voelt, maar Erin is zo in shock dat ze daar geen antwoord op kan geven.

2

Violetspray

Terug bij de vrachtwagen zadelen Madelief en Jeanine de paarden af. Jeanine zet Erin aan het halster vast aan de vrachtwagen, om de wond nog eens goed te bekijken. Uit de vrachtwagen haalt ze een medicijnkoffertje dat altijd paraat staat als de paarden worden ingezet bij ongeregelde heden. Soms raken politiepaarden gewond bij bijvoorbeeld charges van de mobiele eenheid, ook al dragen ze dan wel bescherming, met name rond hun ogen. Erin heeft wel eens gezien dat een paard desondanks was geraakt door een steen die een reischopper had gegooit. Dat paard had een wond op zijn borst die flink bloedde.

Uit het koffertje haalt Jeanine een spuitbus. 'Ik spuit er anti-bacteriële spray op. Het is maar goed dat onze paarden altijd goed worden ingeënt, dan hoeven we in elk geval niet bang te zijn dat ze tetanus krijgt. Nu maar hopen dat de wond niet opzwelt. Thuis in elk geval maar even goed schoonmaken en de dierenarts ernaar laten kijken.'

Als Jeanine de wond heeft gesprayd, zetten de agenten hun paarden op de vrachtwagen. Erin gaat als eerste naar boven en Madelief loopt met Marus achter haar aan. Tot haar

verbazing hoort Erin dat Marus moet lachen. Ze kijkt achterom. 'Wat is er zo grappig?'

Marus kon er niets aan doen. 'Dat spul uit die spray is pimpepaars! Je hele bil is paars.'

Door die opmerking kan Erin zich even ontspannen. Ze grijnst. 'Ik weet het. Het heet violetspray. Best mooi, toch?'

Omdat de wond van Erin zo snel mogelijk behandeld moet worden, vertrekt de vrachtwagen meteen naar de stallen van de bereden politie. Later zal hij terugrijden om de andere paarden op te halen.

Op stal staat de dierenarts, die door Jeanine is gewaarschuwd, al te wachten.

Hij bekijkt de wond heel nauwkeurig. 'Goed dat je hem direct hebt behandeld met die spray. Je kunt de wond nu het best goed schoonmaken met lauw water en een ontsmettingsmiddel en dan opnieuw de wondspray aanbrengen. Doe dat voorlopig maar twee keer per dag, om te voorkomen dat het gaat ontsteken.'

Jeanine knikt. 'Hoe weet ik dat de wond ontsteekt?'

'Dan blijft de wond vochtig en zwelt hij op. Als dat gebeurt, moet je vier keer per dag met water koelen,' zegt de dierenarts.

'Toen we terugliepen naar de vrachtwagen, liep ze wel wat kreupel,' herinnert Jeanine zich.

'Dat kan heel goed, want het is een behoorlijk diepe bijtwond. En als ik je verhaal goed begrepen heb, ging je paard behoorlijk tekeer toen die hond zijn tanden in haar had gezet. Het kan best zijn dat ze daar wat last van heeft en dat ze er

stijf van is. In dat geval kun je beter even niet rijden tot ze weer normaal beweegt.'

Jeanine bedankt de dierenarts en zet Erin terug in haar box. Daar aait ze de merrie met een bezorgde blik over haar hals. Nadat ze de deur van de box heeft dichtgeschoven blijft ze nog even naar haar staan kijken.

Een uurtje later komen ook de andere politiepaarden de stal in. De agenten van de bereden brigade hebben in de tussentijd wel gehoord wat er in het park was gebeurd. Er wordt druk over gepraat. Sommige agenten zijn echt boos. 'Hoe is het met Erin?' vraagt een agent aan Jeanine.

'Die heeft een bijtwond en is gekrabd. Ik hoop maar dat het goed geneest. En dat ze niet bang is geworden,' vertelt Jeanine. Haar stem breekt en opnieuw springen er tranen in haar ogen.

De agent die het heeft gevraagd begrijpt wel dat Jeanine zelf ook geschrokken is en slaat even een arm om haar schouders. 'Het komt allemaal vast wel weer goed,' zegt hij troostend.

Jeanine knikt en droogt dan haar gezicht met haar mouw.

Een grote bruine ruïn, die in charges altijd heel stoer voorop gaat, snuift minachtend. 'Daar word je toch niet bang van! Zo'n hond is het helemaal niet waard om er bang van te worden. Het is misschien maar goed dat die het niet na kan vertellen, anders had hij het vast nog een keer gedaan.'

Een paar paarden in de gang knikken, maar Erin ziet dat sommige andere helemaal niet zo zeker zijn van die woorden.

Wanneer alle agenten naar huis zijn, komen de vaste diervverzorgers de paarden voeren. Erin staat al die tijd midden in haar box. Haar bil voelt alsof die in brand staat, maar het allerergst is dat ze maar niet loskomt van wat er die middag is gebeurd. Steeds weer ziet ze in gedachten de hond die met zijn oren plat in zijn nek tegen haar aan springt. Het beeld blijft maar door haar hoofd spoken. Ze ziet weer het vuur en de agressie in zijn ogen, de scherpe tanden in zijn opengesperde bek, het haar dat in zijn nek recht overeind staat en ze hoort alsmaar zijn afschuwelijke gegrom en hoge gejam. Elke keer loopt er een rilling over haar rug.

Marus, die in de box naast haar staat, ziet wel dat Erin zich afschuwelijk voelt. 'Volgens mij heeft die hele toestand vanmiddag behoorlijk veel indruk op je gemaakt, Erin. Ik kan me dat goed voorstellen, hoor. Het zal wel even duren voordat je je daaroverheen kunt zetten. Je moet het tijd geven en het gevoel weer loslaten. Dan komt het vanzelf weer goed.'

Erin staart glazig voor zich uit en knikt.

'Hé, kom op, Erin! Wij zijn politiepaarden! Die zijn nooit ergens bang voor. Wij zijn de allerdapperste paarden van het land en we durven alles,' voegt Marus er nog aan toe.

Erin zucht diep en lacht dan even om die laatste woorden. Dat zijn namelijk de woorden die de paarden hier op stal tegen elkaar zeggen als het nodig is om elkaar te helpen of een hart onder de riem te steken. Bijvoorbeeld in gevaarlijke situaties of als één van de paarden twijfelt tijdens een training.

Erin doet haar hoofd omhoog. 'Dat is waar en dat mogen we nooit vergeten,' zegt ze en ze voelt het op dat moment

ook. Maar als er voor de laatste keer hooi is gevoerd en de lichten in de stallen uitgaan, verdwijnt het heldhaftige gevoel van Erin als sneeuw voor de zon.

Als ze haar ogen dichtdoet om te slapen, komt de angst in volle hevigheid terug en de film begint steeds weer van voor af aan. Uiteindelijk besluit Erin dat ze misschien het best maar niet meer kan proberen te slapen.

De volgende ochtend merkt ze wel dat dat ook een nadeel heeft. Op het moment dat de ochtendploeg komt voeren, ziet ze bijna sterretjes van vermoeidheid. Ze heeft weinig trek en eet haar brokken met lange tanden.

Als Jeanine op stal komt, controleert ze eerst de wond. 'Mmm, het ziet er niet slecht uit, Erin. De wond is mooi droog. Eens even kijken of je nog stijf bent, anders kunnen we vandaag rustig meedoen met de training.'

Erin kijkt haar kort aan. Ondanks de vermoeidheid lijkt een training haar wel fijn. Dan hoeft ze even niet aan gisteren te denken.

Jeanine neemt haar mee naar buiten en vraagt Madelief of ze wil kijken of Erin nog stijf is. Jeanine laat een paar keer heen en weer draven over de binnenplaats.

Madelief kijkt scherp naar haar en na twee keer heen en weer draven schudt ze haar hoofd. 'Ik zie er niets aan. Ze lijkt niet helemaal fit, maar ze is in elk geval niet stijf of kreupel.'

Die woorden brengen een glimlach op het gezicht van Jeanine. 'Gelukkig, dan lijkt het allemaal toch niet zo erg als ik had gedacht. Ik moet eerlijk zeggen dat ik er vannacht

slecht van heb geslapen,' zegt ze terwijl ze haar armen rond de hals van Erin slaat. 'Kom, dan gaan we opzadelen.' Madelief en Jeanine lopen weer naar binnen met Erin, waar ze haar naast Marus op de poetsplaats vastzetten.

Marus kijkt haar nauwlettend aan. 'Gaat het goed, Erin?' vraagt hij voorzichtig.

Erin lacht even naar hem. 'Zeker, wij zijn de allerdapperste paarden van het land en wij durven alles.'

Marus moet er nu ook om lachen.

Jeanine gaat met haar borstels aan de slag en maakt daarna de wond nog een keer schoon. Tot slot brengt ze een verse laag violetspray aan.

'De wond is ook al een stuk minder pijnlijk,' zegt Erin stoer.

'Zie je wel, het komt echt allemaal vanzelf weer goed,' zegt Marus vol overtuiging.

De beide vossen krijgen een hoofdstel om, een zadel op en een paar peesbeschermers om hun voorbenen. Daarna nemen Madelief en Jeanine hen mee de binnenmanege in.

Daar zijn andere leden van de dienst al aan het rondstappen. Madelief en Jeanine stellen hun paarden in het midden van de hal op en stijgen op de ruggen van hun paarden. Aan een los teugeltje sturen ze Marus en Erin naar de hoefslag om los te stappen.

Even later verschijnt de commandant in de manege, die de training die ochtend begeleidt. 'Dames, heren, mag ik jullie aandacht? Jullie weten natuurlijk inmiddels allemaal wat er gisteren in het park gebeurd is.'

Erin voelt dat Jeanine verstrakt op haar rug en zelf krijgt ze het ook even benauwd.

‘Uiteraard is de dood van de hond niet de schuld van het paard of van Jeanine, maar ik heb besloten om voor vandaag een extra training met de politiehonden in te lassen.’

Met een zwiep gaan de deuren van de manege open en komen er vijf agenten met politiehonden binnen.

Op dat moment beginnen bij Erin alle alarmbellen te rinkelen. ‘Veel te snel!’ schreeuwt een angstig stemmetje in haar hoofd. Het wordt even zwart voor haar ogen en ze begint over haar hele lijf te rillen.

3

Rick en Bas

Al die jaren is Erin nooit bang geweest voor honden, maar nu wordt ze gegrepen door angst. Ze probeert uit alle macht om die angst weg te stoppen door tegen zichzelf te zeggen dat dit de honden van de hondenbrigade waren. Die zijn erop getraind om met de paarden samen te werken. Het leek te lukken, maar al bij de eerste oefening, toen de paarden in het midden moesten gaan staan en de honden er met hun begeleiders tussendoor zigzagden, kon Erin niet stoppen met rillen. ‘Ze doen me niets, die honden! Wij zijn de allerdapperste paarden van het land en wij durven alles,’ zei Erin steeds weer tegen zichzelf. Maar het hielp niet.

Plotseling staat Rick van der Velden voor haar neus, met naast hem de grijzige snoet van Bas, zijn Duitse herder. Erin kent Rick al heel lang, want hij is de man van Jeanine en de vader van hun dochter Lieke. Erin weet dat Jeanine en Rick elkaar hier bij de politie hebben leren kennen en dat ze verliefd op elkaar zijn geworden. Ook Bas is al lang een goede bekende van Erin. De herder doet al heel veel jaren dienst als de surveillancehond van Rick. Bas is helemaal niet bang voor

paarden en Erin was ook nooit bang voor Bas.

Rick geeft hem opdracht om te gaan zitten, vlak voor de voeten van Erin. Bas kijkt haar met een schuin koppie vriendelijk aan. Niks aan de hand, dit is good old Basje, zegt Erin tegen zichzelf, maar haar hart kan het niet geloven. Ondanks alles slaat de paniek hard toe.

De geur van de hond in haar neus zorgt voor een chemische reactie in haar brein. In paniek doet ze snel een paar stappen achteruit. Dan draait ze zich bliksemsnel om.

Erin wil nog maar één ding. Weg hier! Weg van de honden. Ze gaat er in volle galop vandoor. Ze gooit haar hoofd in de lucht, haar ogen groot van angst, haar neusgaten wijd open-gesperd.

Jeanine blijft kalm, maar probeert eerst voorzichtig om Erin weer rustig te krijgen, door met haar hand over haar hals te strijken en zacht met haar te praten.

Heel even voelt Erin zich weer veilig en laat ze het tempo wat zakken, maar net op dat moment begint een van de honden te blaffen. Van schrik slaat Erins hart een slag over en ze gaat er opnieuw vandoor.

De instructeur ziet dat het misgaat. 'Hondenbrigade graag even de manege verlaten!' draagt hij de deelnemers op.

Pas als alle honden de manege uit zijn, komt het hart van Erin weer enigszins tot rust. Jeanine neemt haar terug naar stap. Het zweet druipt van Erins hals. Als ze om zich heen kijkt, ziet ze dat heel veel paarden haar verbaasd aankijken.

'Wij zijn de allerdapperste paarden van het land en wij durven alles,' hoort Erin een van de paarden nog zachtjes zeggen.

Ze begrijpen er niets van, denkt ze en ze schaamt zich enorm.

De instructeur vraagt Jeanine om Erin in het midden van de manege op te stellen. Hij komt naast Erins schouder staan en kijkt op naar Jeanine. 'Het spijt me, Jeanine. Ik had misschien beter nog een paar dagen kunnen wachten, maar ik wilde heel graag weten hoe Erin zou reageren. Ik heb eerder paarden gezien die door een hond waren aangevallen. Ik weet uit ervaring dat veel paarden er daarna óf helemaal geen last van hebben, óf juist doodsbang worden. Erin valt zo te zien in de laatste categorie. Dat betekent dat ze voorlopig niet geschikt is voor het werk op straat.'

Dat slaat bij Erin in als een bom. Niet meer op straat? Maar wat moet ze dan doen?

Ook Jeanine houdt even geschrokken haar adem in. 'Maar... het komt toch wel weer goed? Het kan ook de schok zijn geweest die ervoor zorgde dat ze de benen nam. Het was inderdaad pas gisteren dat het misging, dus met wat meer tijd kan ze toch wel weer wennen aan de aanwezigheid van honden?'

De instructeur kijkt haar aan en aan zijn gezicht kan Erin zien dat hij er niet veel vertrouwen in heeft. 'Misschien... Maar tot die tijd mag ze het terrein van de stal niet verlaten. Als je wilt proberen om haar weer aan honden te laten wennen, moet dat hier op stal gebeuren. Zet haar nu maar in haar box, dan kan ik de training voortzetten.'

Hij draait zich om en gaat verder met de les.

Jeanine laat zich uit het zadel glijden en neemt Erin mee de

manege uit. Ze zet haar vast op de poetsplaats en zadelt haar af.

Doordat ze de training nog staat te overdenken, duurt het nog even voordat het tot Erin doordringt dat ze iemand zacht hoort snikken. Verbaast kijkt ze Jeanine aan. Ze ziet dat er dikke tranen over haar wangen lopen.

Ze is net zo verdrietig als ik, schiet het door Erins hoofd.

Om Jeanine te troosten drukt ze haar neus even zacht in haar nek. Ze is blij dat er daardoor weer even een glimlach op Jeanines gezicht verschijnt.

Opeens verandert de glimlach van Jeanine in een boze uitdrukking. Ze veegt haar tranen hardhandig weg.

‘Wat een idioot, die instructeur! Dat hij zonder me te waarschuwen zo een hele groep honden de manege binnen laat komen. En dat één dag nadat je bent gebeten! Hij had beter een week kunnen wachten. Dan hadden wij de kans gekregen om je weer rustig te laten wennen aan een vriendelijke hond en dan had jij niet zo bang hoeven te worden. Ik weet zeker dat het weer goed komt, Erin. We moeten het alleen niet overhaasten.’

Ergens voelt Erin zich wel opgelucht, maar aan de rand van haar bewustzijn knaagt ook twijfel. Komt het wel weer goed? Ze heeft net echt geprobeerd om zichzelf moed in te spreken, maar dat hielp niet. De angst was haar desondanks de baas geworden.

Erin schudt haar hoofd even en stopt die gedachten ver weg. Het komt echt wel weer goed. Ze heeft inderdaad alleen wat meer tijd nodig.

‘Weet je het zeker? Je had zelfs geen vertrouwen in Bas, de allervriendelijkste hond van allemaal,’ zegt het stemmetje in haar hoofd dat zich niet zo gemakkelijk het zwijgen op laat leggen.

Erin schudt nog eens haar hoofd. Nog wat harder dan daar-net. Het komt echt goed. Dat ik Bas even niet vertrouwde, kwam doordat ik vaak heb gezien hoe agressief hij kan zijn. Hij komt aan de buitenkant heel vriendelijk over, maar hij wordt ook ingezet bij het overmeesteren van misdadigers. Tijdens demonstraties stuurt Rick Bas naar een pakwerker toe en dan rent Bas op hem af, springt tegen hem op en bijt dan heel hard in het gewatteerde pak om hem te overmeesteren. Dat is eigenlijk precies hetzelfde als die hond in het park bij mij deed.

Pas als Rick dan ‘los’ schreeuwt, laat Bas de pakwerker weer los. Ik weet ook wel dat het geen echt agressieve hond is, maar zo ziet het er wel uit.

Bij de gedachte aan hoe Bas de pakwerker in zijn arm beet, breekt bij Erin opnieuw het angstzweet uit. Ze wordt er misselijk van. Erin haalt een paar keer diep adem en is blij dat Jeanine haar gedachten niet kent.

Jeanine heeft Erin intussen afgesponsd en haar benen afgespoten. Daarna zet ze de merrie weer in haar box. Ze aait haar nog een paar keer over haar hals en legt even haar voorhoofd tegen haar neus. Ze lijkt weer wat vrolijker. ‘Het komt goed, Erin, dat beloof ik je. Vanaf morgen gaan we ermee aan de slag. Ik vraag of Rick ons wil helpen met Basje. We zien wel hoelang het duurt, maar ik weet zeker dat we straks weer

gewoon samen de straat op kunnen.'

Daarna gaat Jeanine weg en Erin probeert het voorval te vergeten. Het komt vast weer goed.

Erin wordt afgeleid door een onbekende man die door de stal loopt. Normaal komen er nooit vreemden in de stal, alleen personeel. Erin bekijkt de man eens goed om zeker te weten dat ze hem nog nooit eerder heeft gezien. Het valt haar meteen op dat hij een beetje vreemd doet. Hij draagt een hoody, met de capuchon over zijn hoofd, waardoor Erin zijn gezicht niet goed kan zien. Hij kijkt een beetje zoekend rond.

Net op dat moment komt iemand van het verzorgend personeel de gang in. De man in de hoody schrikt duidelijk en stopt zijn handen in zijn broekzakken. Hij probeert heel nonchalant langs de verzorger te lopen, maar die pakt hem snel bij zijn schouder.

'Hallo, het is verboden voor buitenstaanders om in de stallen te komen.'

De man in de hoody haalt zijn schouders op. 'Ik kom zakken paardenvoer brengen, maar ik weet niet waar ik ze moet uitladen.'

De verzorger kijkt hem een keer onderzoekend aan. 'Alweer een nieuwe bezorger? Een paar weken geleden was er ook al een nieuwe kerel die voer kwam afleveren.'

De hoody knikt. 'Ja, dat klopt. Hij zit nog in het busje, want hij heeft pijn in zijn rug. Daarom ben ik met hem meegegaan. Ik heb beloofd om de zakken uit te laden, maar dan moet ik wel weten waar ik die moet laten.'

De verzorger knikt en neemt hem mee naar de plek waar het voer wordt opgeslagen. Daarna ziet Erin de man inderdaad heen en weer lopen met een steekkarretje met daarop zakken paardenvoer. Ze zucht een keer diep. Niks aan de hand dus.

Een uur later wordt Marus door Madelief teruggebracht naar zijn box. Hij vraagt hoe het nu met Erin gaat.

Erin vertelt hem wat Jeanine heeft gezegd. 'Ik moet gewoon weer even wennen aan honden. En daar gaan we vanaf morgen mee aan de gang.'

De volgende dag loopt Rick samen met Bas de stal in. 'Ik kom niet bij je in de box, Erin,' zegt Rick direct als hij ziet dat ze angstig achteruit deinst. 'Dit is toch gewoon Bas! Niks aan de hand.' Hij aait Bas een keer zacht over zijn kop. 'Jeanine en ik hebben gisteravond samen een heel schema opgesteld om jou van je angst voor honden af te helpen,' vertelt hij.

Erin zegt tegen zichzelf dat ze zich niet zo moet aanstellen. Wij zijn de allerdapperste paarden van het land en wij durven alles. Ga gewoon even naar Bas kijken, draagt ze zichzelf op. Maar het lijkt wel alsof ze bevroren is achter in haar box. Het lukt haar niet om een stap vooruit te zetten.